

L'hem feta petar amb l'avi (Fantasia i realitat en convivència)

M'estava a Sant Ramon contemplant, encaterinat, la posta de sol, meravellosa, d'una bellesa indescriptible. Des del mirador de Sant Ramon de Begur es gaudeix d'una panoràmica esplèndida, oberta sobre l'Empordanet, sobre el mar, amb el rerafons del Pirineu. De sobte, vaig sentir que em donaven les bones tardes, al girar-me vaig veure al meu costat un home gran, alt, fort, calb, amb gros bigoti blanc, que em mirava somrient.

Vaig correspondre-li la salutació. –Una tarda molt bonica, va fer ell, mentre continuava mirant-me insistentment, i va afegir; tu ets en Josep. –Sí, per servir-vos, el respongué mentre posava més atenció observant aquell rostre que no m'era del tot estrany. –Sóc el teu avi patern, en Maties. Vaig estorar-me una mica, tot contestant, –El meu avi

patern va morir el febrer de 1936. –Certament, quan tenia 76 anys. –Vàreu estalviar-vos molts maldecaps i molta misèria, perquè al mes de juliol del mateix any va esclatar una guerra civil molt cruel. –Tú deus tenir 73 anys, vas néixer l'any 1920. –Sí, i sé que vàreu estar molt content, vaig fer jo, més asserenat. –Agafant-se del costat de la teva mare vaig aixecar-te enlaire per fer-te un petó i se'm van humitejar els ulls d'il·lusió. Quins records en guardes de mi? –Molts i bons. El primer és de quan tenia uns tres anys, vos teníeu un rellotge Roskoff que m'agradava molt, us el posàveu a la butxaca dels pantalons de vellut i me'l deixàveu agafar. Tot el meu bracet entrava dins la butxaca que jo trobava tan fonda. –Què bonic! –També recordo que ja de més grandet, us venia a esperar quan veníeu de la vinya i portàveu un cabàs de prèssecs que sempre dic que són els més bons que he menjat a la meua vida. –Si que eren bons,

feu ell, i perquè no ens diem de tu? Gairebé som de la mateixa edat, encara que tu estàs millor que jo llavors. –Sí avi, gràcies a Déu estic

naturalment d'aquest país. Es van posar a provar moltes tecnologies que no s'havien desenvolupat i que han portat un canvi radical en la

molt bé, les coses han canviat molt, la manera de viure, la mateixa alimentació és diferent, l'higiene corporal, gairebé tothom es dutxa cada dia, anem més nets de roba també, tenim un altre benestar. La gent té més cura, es menja amb més mesura, jo havia sentit explicar als meus pares que et menjaves 50 anxoves amb suquet per esmorzar. –No tantes... però Déu n'hi do! –Si, però que et va passar, et vas ferir als 65 anys. Ara no és tan freqüent això, tots procurem seguir els consells del metge en medicina preventiva, com pot ser, fer una mica d'esport, caminar, llegir, distreure't. Amb la meua dona a l'estiu ens anem a banyar molt a Sa Riera. –Noi! Saps que aquest paisatge el veig molt canviat, totes aquestes cases no hi eren. –La nostra manera de guanyar-nos la vida és molt diferent de la vostra. Després de la guerra civil del 1936, al 1939, esclatà una guerra mundial que en gran part va canviar la marxa de l'humanitat i

manera de viure, i en les relacions amb la resta del món. Tú no havies estat mai a Barcelona, aquest matí un fill meu hi ha anat i ja ha dinat a casa. Dos dels quatre néts que tinc ja han estat a París dues vegades a casa d'uns amics. Un dels néts es diu Maties, com tú. Alguns dels meus fills han visitat bona part d'Europa i Estats Units. La convivència amb la resta del món és extraordinària. Jo tinc un gendre, fill de pares andalusos. Les races es barregen, nois i noies de França, Alemanya, Anglaterra... de totes parts, formen família amb els d'aquí, i és per això que està pujant una joventut forta i sana. Aquestes cases que veus són de gent que viuen i treballen al seu país, i les tenen per passar les vacances. –I doncs la indústria del suro? –A Begur, ja no queda res. –Veus el convent de Santa Reparada? Allà hi havia una fàbrica de taps on jo hi treballava, començàvem a les sis del matí i donaven un ral cada dia als tres primers que arribaven. Jo vaig